

N:o 4.

Af herr **D. Persson** i Tällberg, om viss ändring i förordningen angående stämpelafgiften.

Vid flera tillfällen har Riksdagen vidtagit sådana förändringar i stämpelförordningen, som haft till ändamål att minska kostnaderna för lagfart å små fastighetslotter. Så beslöt redan 1887 års Riksdag, att, enär lagfartskostnaden icke sällan blifvit mycket betungande för de sterbhusdelegare, der hufvudsakligaste tillgången utgöres af en liten fastighet och delegarne äro många, stämpelfrihet skulle ega rum för protokoll angående lagfart å fång till fast egendom genom giftorätt eller arf, der taxeringsvärdet å egendomen i dess helhet icke uppgår till 1,000 kronor. Stämpelfrihet för lagfartsprotokoll utsträcktes sedermera af 1891 års Riksdag till att gälla alla sådana fång till fast egendom genom giftorätt eller arf, der taxeringsvärdet å den egendom, hvarå lagfart sökes, icke uppgår till 1,000 kronor, samt af 1898 års Riksdag till att gälla äfven annat fång, der taxeringsvärdet eller köpesumman för egendomen icke uppgår till 400 kronor; och 1899 års Riksdag beslutade sådan ändring i samma förordning att, angående fång till fast egendom genom giftorätt eller arf, der taxeringsvärdet å egendomen icke uppgår till 1,000 kronor, eller annat fång, der taxeringsvärdet eller köpesumman för egendomen icke uppgår till 400 kronor, äfven lagfartsbevis skulle vara från stämpel fritt.

Riksdagen har således redan i väsentlig mån nedbringat lagfartskostnaderna för de små fastighetslotterna; och det är med tillfredsställelse denna Riksdagens åtgärd helsats i de delar af vårt land, der egolotterna i allmänhet äro af ringa värde samt af alla dem, som med glädje se hvarje åtgörande, som är egnadt att underlätta möjligheten för mindre bemedlade att förvärfva sig egna hem.

Man har ock anledning att vara belåten med hvad Riksdagen redan gjort för nedbringande af lagfartskostnaderna rörande arf och giftorätt, men det återstår dock ännu att i stämpelförordningen bringa likställighet mellan å ena sidan fastighetsfång genom arf och giftorätt och å andra sidan annat fång genom köp, gåfva, testamente eller byte.

1898 års bevillningsutskott synes också hafva åsyftat en sådan likställighet, då utskottet rörande en af mig väckt motion, afseende stämpelfrihet å lagfartsprotokoll i visst fall, uti sitt betänkande (n:o 2) säger: »Äfven för landet i dess helhet skulle en lindring i stämpelafgiften i nu ifrågavarande hänseende kunna medföra en fördel, i det att en sådan åtgärd måhända skulle, om ock i ringa mån, kunna bidraga till att bereda möjlighet för mindre bemedlade att förskaffa sig egna hem. Utskottet anser därför en ändring af stämpelförordningen i den af motionären föreslagna rigtningen kunna vara gagnelig, om den än eger sin hufvudsakligaste betydelse allenast för en liten del af landet; och torde den minskning i statsinkomsterna, som derigenom skulle vållas, icke vara af den betydelse, att något afseende dervid bör fästas. Dock finner sig utskottet icke kunna förorda stämpelfrihet i hela den utsträckning, som motionären föreslagit, utan anser ett värde af 400 kronor eller det, intill hvilket enligt nu gällande stämpelförordning frihet från stämpel eger rum för bröstarfvinges arfslott, lämpligen kunna stadgas såsom gräns mellan de fång, för hvilka den föreslagna skattelindringen skall gälla eller icke.»

Af det sålunda anförda framgår, att äfven bevillningsutskottet afsåg att ställa gränsen för stämpelfrihet å andra fång vid samma belopp, som då var stadgadt rörande bröstarfvinges arfslott; men den gränsen var då, liksom nu, vid 1,000 kronor och icke vid 400 kronor, hvadan, såsom ock vid diskussionen i Andra Kammaren påvisades, den år 1898 af bevillningsutskottet tillstyrkta och af Riksdagen beslutade förändringen tydligen berodde på en af nämnda utskott gjord förvexling mellan den stämpel, som skall erläggas när fångeshandling för lagfart företes eller bouppteckning inregistreras, och den stämpel, hvarmed lagfartsprotokoll skall beläggas.

Om bevillningsutskottet redan 1898 med fog kunde säga, att den minskning i statsinkomsterna, som en nedsättning i stämpelafgifterna genom bifall till en då i samma syfte väckt motion skulle medföra, icke var af den betydelse, att något afseende dervid borde fästas, så torde man nu ega än större skäl för det antagandet, att staten tål den minskade inkomst, som en nedsättning i lagfartskostnaderna för små fastigheter skulle medföra.

På grund af hvad jag sålunda anført, får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen måtte besluta sådan ändring i kongl. förordningen den 2 juni 1899, angående stämpelafgiften, att i 3 § under rubriken »Bevis» på vederbörligt ställe införes följande:

Bevis: lagfarts- angående fång till fast egendom, der taxeringsvärdet eller köpesumman för egendomen icke uppgår till 1,000 kronor — *fritt*, samt i samma § under rubriken »Protokoll» på vederbörligt ställe införes följande:

Protokoll angående lagfart å fång till fast egendom, der taxeringsvärdet eller köpesumman å den egendom, hvarå lagfart sökes, icke uppgår till 1,000 kronor — — — — — *fritt*.

Stockholm den 20 januari 1900.

D. Persson
i Tällberg.